

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444
e-mail: posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-01338/14-5

Městský soud v Praze

pracoviště Hybernská
Hybernská 18
111 21 Praha 1

Praha 18. února 2014

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby a předložení úplného spisového materiálu
ke sp. zn. 6 A 3/2014

Žalobce: Obec Kravaře
se sídlem náměstí 166, 471 03 Kravaře
IČ: 00260657

zastoupen: JUDr. Ondřejem Bultasem, advokátem
se sídlem Ruská 40, 101 00 Praha 10

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů
se sídlem pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

DVOJMO

K výzvě Vašeho soudu podává Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“ nebo „žalovaný“) ve stanovené lhůtě jednoho měsíce (výzva s žalobou byla Úřadu doručena dne 31. ledna 2014) následující vyjádření žalovaného k obsahu žaloby, resp. k jejím podstatným bodům.

Současně žalovaný soudu předkládá úplný spisový materiál ve věci, tj. správní spis sp. zn. UOOU-06635/13.

Žalovaný neuplatňuje námitku podjatosti a souhlasí s projednáním věci bez jednání.

I.

Žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 6. listopadu 2013 čj. UOOU-06635/13-20 bylo vydáno v rámci správního řízení vedeného Úřadem s žalobcem ve věci zveřejnění osobních údajů prostřednictvím webových stránek žalobce.

V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce zveřejnil prostřednictvím svých webových stránek umístěných na internetové adrese www.new.kravareci.cz dne 1. srpna 2013 oznámení přestupku obsahující osobní údaje ..., a to v rozsahu jméno, příjmení, obec, ve které má bydliště, a informace o údajném spáchání přestupku spolu s popisem skutku, a dále dne 2. srpna 2013 zveřejnil oznámení přestupku, které obsahovalo osobní údaje ..., a to v rozsahu jméno, příjmení, obec, ve které má bydliště, a informace o údajném spáchání přestupku spolu s popisem skutku.

Úřad proto rozhodnutím čj. UOOU-06635/13-14 ze dne 13. září 2013 rozhodl o tom, že se žalobce shora uvedeným jednáním dopustil správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a uložil mu pokutu ve výši 30.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Rozklad proti tomuto rozhodnutí byl zamítnut rozhodnutím předsedy Úřadu čj. UOOU-06635/13-20 ze dne 6. listopadu 2013, které nabylo právní moci dne 11. listopadu 2013.

II.

Žalobce v podané žalobě uvádí pouze jeden žalobní důvod, a to sice, že zveřejněné údaje nejsou osobními údaji podle zákona č. 101/2000 Sb. Žalobce dle svého vyjádření provedl před zveřejněním osobních údajů na svých webových stránkách jejich anonymizaci ve smyslu § 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., kdy znečitelnil údaj o datu narození, místu narození, adresu trvalého bydliště a číslo dokladu (občanského průkazu) a znemožnil přímou či nepřímou možnost identifikace subjektů. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu vyšších soudů, zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu České republiky, čj. 9 As 34/2008-68, ve kterém dospěl soud k závěru, že „Plná identita fyzické osoby v současných podmínkách technologicky vyspělé společnosti, tj. za vysokého stupně rozvoje elektronických a jiných médií, která jsou většinou populace snadno dostupná, ve své podstatě neznámá nic jiného, než možnost tuto osobu určitým způsobem kontaktovat.“ Takovými údaji, které by umožnily osobu kontaktovat, by byly nepochybně jméno, příjmení a adresa bydliště. V daném případě byl však údaj o bydlišti znečitelněn, přičemž zbývající údaje neumožňují bez dalších údajů kontaktovat danou osobu, a to ani „technologicky vyspělému jedinci“.

Současně dle žalobce argumentace Úřadu ohledně identifikovatelnosti subjektů údajů uvedená v napadeném rozhodnutí (tj. postačuje, aby subjekt údajů mohl identifikovat i velmi malý počet osob, např. někteří obyvatelé obce, v níž subjekt údajů bydlí) neodpovídá definici osobních údajů a její aplikací lze dospět k závěrům ad absurdum. Pokud by žalobce znečitelnil veškeré údaje pachatele a ponechal pouze popis skutku, jednalo by se dle logiky žalovaného o osobní údaje, neboť by podle tohoto popisu malý počet osob (zejména svědci) mohl danou osobu identifikovat.

Žalobce dále odkazuje na Stanovisko č. 4/2007 pracovní skupiny pro ochranu údajů zřízené podle článku 29 směrnice 95/46/ES přijaté dne 20. června 2007 (dále jen „Stanovisko“). Ve Stanovisku se uvádí, že „obecně lze fyzickou osobou považovat za identifikovatelnou, jestliže je ve skupině osob odlišena ode všech ostatních příslušníků této skupiny. V souladu s tím je fyzická osoba identifikovatelná, jestliže je možné ji identifikovat, ačkoli dosud identifikována nebyla.“ Výše uvedený závěr Úřadu je tak dle žalobce v rozporu s obecně uznávaným výkladem uvedeným ve Stanovisku. Žalobce tak přichází k závěru, že o osobní

údaje by šlo v takovém případě, pokud by bylo podle nich možné identifikovat či kontaktovat subjekt jiným subjektem, který tento subjekt již dříve, na základě jiných údajů či skutečností, neidentifikoval. Stanovisko dále uvádí, že identifikace se obvykle provádí pomocí určitých zvláštních informací, tzv. „identifikátorů“, které mají zvláštní a těsný vztah ke konkrétnímu jedinci. Běžné jméno a příjmení nepostačí k identifikaci, tj. k jednoznačnému určení osoby v celé populaci země.

Žalobce dále odkazuje na bod 26. odůvodnění směrnice 95/46/ES, dle kterého „pro určení, zda je osoba identifikovatelná, je třeba přihlídnout ke všem prostředkům, které mohou být rozumně použity jak správcem, tak jakoukoli jinou osobou pro identifikaci dané osoby.“ Dále cituje závěr Stanoviska, že „Pouhá hypotetická možnost jednoznačného určení nějaké osoby nepostačuje k tomu, aby tato osoba byla považována za identifikovatelnou. Jestliže s přihlídnutím ke všem prostředkům, které mohou být rozumně použity jak správcem, tak jakoukoli jinou osobou, taková možnost neexistuje nebo je zanedbatelná, daná osoba by se neměla považovat za identifikovatelnou a informace o ní by se neměly považovat za osobní údaje.“ V této souvislosti žalobce zdůraznil, že identifikovatelnou, neboli kontaktovatelnou, je v daném případě na základě jména, příjmení a názvu obce zcela zanedbatelná a tyto údaje tak nejsou osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., nýbrž se jedná o anonymizované údaje.

Závěrem žalobce odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu České republiky obsažené v rozhodnutích sp. zn. 5 As 1/2011 a 5 As 158/2012.

Žalovaný k tomuto uvádí, že žalobce ve svém vyjádření v zásadě odkázal na Stanovisko č. 4/2007 k pojmu osobní údaj čj. 01248/07/CS ze dne 20. června 2007, neboť rozhodnutí Nejvyššího správního soudu Česká republika de facto citují závěry tohoto Stanoviska.

Ke skutečnosti, zda v případě žalobce skutečně došlo ke zveřejnění osobních údajů, odkazuje žalovaný v plném rozsahu na odůvodnění svých rozhodnutí. Dále k vyjádření žalobce uvedeným v žalobě a zejména pak k jeho odkazům na Stanovisko uvádí, že zcela zjevně došlo jen k účelovému vynětí pouze některých jeho částí a jejich přizpůsobení si potřebám žalobce.

Ve vztahu ke skutečnosti, která je klíčová pro označení údaje za „osobní“ údaje, tj. že na základě tohoto údaje je daná osoba identifikovaná nebo identifikovatelná, je třeba zmínit také, že dle Stanoviska „...osoba může být identifikována přímo jménem nebo nepřímo podle telefonního čísla, registračního čísla automobilu, čísla sociálního pojištění, čísla cestovního pasu, nebo pomocí kombinace významných kritérií, která ji umožňují rozeznat zúžením skupiny, do které patří (věk, povolání, bydliště atd.). Ze znění tohoto tvrzení jasně vyplývá, že míra dostatečnosti určitých identifikátorů z hlediska provedení identifikace závisí na souvislostech konkrétní situace. Velmi běžné příjmení nepostačí k identifikaci – tj. jednoznačnému určení – osoby v celé populaci země nebo ve velkém městě, ale pravděpodobně bude stačit k identifikaci žáka ve třídě. Otázka, zda jednotlivec, jehož se informace týká, je nebo není identifikovaný, tedy závisí na okolnostech daného případu.“ Dále se ve Stanovisku uvádí, že „I v případě, kdy rozsah dostupných identifikátorů prima facie nikomu neumožňuje jednoznačně určit konkrétní osobu, může být tato osoba přesto identifikovatelná, protože ve spojení s dalšími informacemi (které může, ale nemusí mít v držení správce údajů) tyto informace umožní odlišení daného jednotlivce od jiných osob.“ V případě zveřejněných informací tak je možné provést přímou identifikaci osob, neboť byla zveřejněna jejich jména a příjmení, a je možné tyto osoby navíc blíže identifikovat právě na základě uvedení města bydliště. Přímá identifikace je nepochybně možná pro sousedy, ale i obyvatele dané obce (místa bydliště), kteří ji znají.

Identifikovatelnost je poté možná pro každého, neboť při vyvinutí přiměřeného úsilí má kdokoliv na základě zveřejněných informací možnost zjistit, o jaké konkrétní osoby se

jednalo. Uvedením názvu obce se tak rozšiřuje možnost kontaktovat danou osobu, když v obci s tak malým počtem obyvatel je nikoli pouze hypoteticky možné, ale jisté, že daná osoba bude dohledatelná. Rovněž nelze předpokládat, že by k tomuto bylo nezbytné užít nepřiměřených prostředků, ale bude postačovat vyhledávání na internetu a veřejně dostupné informace, anebo několik málo dotazů mezi obyvateli dané obce.

Tvrzení žalobce, že o osobní údaje by šlo pouze tehdy, pokud by bylo možné z nich osobu identifikovat či kontaktovat jiným subjektem, který tuto osobu dříve neidentifikoval, je v rozporu s tím, že o osobní údaje se jedná i tehdy, kdy je subjekt údajů přímo identifikován. Jak bylo uvedeno výše, v daném případě byli ... a ... pro menší okruh osob identifikováni přímo, a pro zbytek osob jsou pouze identifikovatelní. Obě tyto skutečnosti k závěru, že se jedná o osobní údaje, postačují. Žalovaný k přímé identifikaci dále uvádí, že pro jistý okruh osob proto mohlo být známé jméno některé ze zveřejněných osob, ovšem nově ji již mohou identifikovat i jako osobu podezřelou z přestupku. Pokud by nedošlo ke zveřejnění údajů ve výše zmiňovaném rozsahu, k propojení této informace s konkrétní fyzickou osobou by zcela jistě nedošlo.

Žalovaný dále v této souvislosti odkazuje na rozsudek Evropského soudního dvora ve věci C-101/2001 (Lindqvist) ze dne 6. listopadu 2003, bod 27., dle kterého uvádění různých osob na internetové stránce a jejich identifikace jménem nebo jinými prostředky, například uvedením jejich telefonních čísel nebo informací o jejich pracovních podmínkách a zájmových činnostech, představuje zpracování osobních údajů. I z této skutečnosti je nezbytné dovodit, že žalobce zveřejnil na svých webových stránkách osobní údaje.

Žalovaný se také plně ztotožňuje se závěrem Stanoviska, že o osobní údaje se jedná ve chvíli, kdy identifikace konkrétní osoby je přímo účelem zpracování. Tato skutečnost přitom přímo vyplývá z vyjádření starosty obce k tomu, z jakého důvodu ke zveřejnění předmětných dokumentů s osobními údaji přistoupil, kdy např. v Českolipském deníku ze dne 26. července 2013 v článku „Kravaře bojují se zlodějčky. Jejich jména umístí na web“ je citován takto: „Když vy novináři píšete o nešvarech, také plným jménem uvádíte politiky či úplně obyčejné úředníky, kteří jsou s tím spojení. Proč bychom tedy měli našlapovat kolem těchto lumpů? Proč se bát, abychom je náhodou nepoškodili? Neexistuje žádný důvod, proč naplno neuvést, kdo způsobil takovou škodu v obci“.

K rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 34/2008-68 žalovaný uvádí, že se zabýval pouze jednou z možností identifikovatelnosti subjektu údajů, a to na základě telefonního čísla a principu kontaktovatelnosti. To ovšem nevylučuje i jiné případy, kdy určitý souhrn informací bude znamenat identifikovatelnost subjektu údajů, jak ostatně vyplývá z výše uvedeného Stanoviska.

III.

S ohledem na uvedené se žalovaný domnívá, že žaloba je nedůvodná a založená na nesprávném právním názoru žalobce, a proto navrhuje, aby byla zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Úřad pro ochranu osobních údajů
RNDr. Igor Němec, předseda Úřadu